

og set bort fra gammelt Fejlsyn og gammel Mistro, løst som en Knude, der ikke har behøvet at hugges over. Det er en Ære baade for Danske og Islændere, at vi her uden fordomsfuld Lidenskab og i indbyrdes Forstaaelse er gaaet i Spidsen for Udviklingen; det er noget af en historisk Bedrift, at vi i et saa brændende Nutidsspørgsmaal som den gensidige Anerkendelse af hinandens nationale Ret har forstaaet Tidens Krav og handler derefter. Vi har jo i Øjeblikket paa mere end een Kant afgørende med dette Spørgsmaal at gøre: i Menneskealdre har det fra vor sydlige Grænse kaldt paa vore bedste Følelser, og det er godt, at vi ogsaa, naar det kalder paa os Nord fra, kan svare ud fra det bedste i os — godt for os i Nutid og godt for os i Fremtid. Ikke for intet staar Nemesis paa Vagt udenfor Slottet, vi her er samlede i. Hendes Virksomhed har vi i de sidste Aar tilstrækkelig klart set ude i den store Verden.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i denne Overenskomst. Forhandlingernes Tid er forbi. Som Sagen ligger nu, har vi kun at sige ja eller nej. Jeg skal da paa mit Partis Vegne varmt anbefale, at vi vedtager Lovforslaget, saaledes som det er lagt til Rette af kloge og velsindede Mænd. Det har jo allerede vist sin Bærekraft, og det er bygget paa et levende Haab om, at der ved denne Afgørelse lægges et Grundlag for et lykkeligt fremtidigt Samliv mellem to Broderfolk.

Patursson: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at sige min Mening med Hensyn til de Bestemmelser i § 6 af det foreliggende Forslag til Forbundslov, som man fra en vis Side mener vil være uheldige for Betyggelsen af Færingernes Fiskeri paa Island. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Foss) udtalte saaledes, forekommer det mig, at Forbundsstraktaten kan blive en Trusel for de færøske Interesser. Jeg takker det ærede Medlem for hans Velvillie med Hensyn til Varetagelsen af de færøske Interesser, men jeg tager Afstand fra hans Udtalelse om, at Færingerne kan forvente at blive truet af Islænderne. Jeg vil ligeledes tillade mig at udtale min Erkendtlighed for den Velvillie, der fra samme Side, som det ærede Medlem tilhører, fremkom i det andet Ting under nærværende Sags Behandling, men jeg maa ogsaa der tage Afstand fra den Motivering, der laa til Grund for de anførte Udtalelser fra det ærede Medlem i det andet Ting. Med Formandens Tilladelse maa jeg have Lov til at oplæse,

hvad der blev anført. Det ærede Medlem siger: „Fiskerirettighederne lægger jeg overordentlig stor Vægt paa. Jeg fremhævede under den sørgelige vestindiske Sag som en af de alvorligste Indvendinger mod det hele — ganske bortset fra den Maade, hvorpaa Sagen blev ledet og gennemført af Ministeriet — den store Skavank derved, at den Maade, hvorpaa vi optraadte i den vestindiske Sag, den Lethed, hvormed vi gav Øerne fra os for Penge, mægtigt vilde styrke den separatistiske Bevægelse paa Island og Færøerne, og desværre har Begivenhederne her givet mig Ret i en uhyggelig Grad.“ Jeg maa tage Afstand fra en saadan Motivering. Jeg kan ikke paa nogen Maade erkende, at Behandlingen af den vestindiske Sag i nogen Henseende har influeret paa værende eller kommende separatistiske Tendenser paa Færøerne eller Island. I saa Henseende føler baade Islænderne og Færingerne sig alt for fjernt ude beslægtede med Negrene i Vestindien.

Jeg kan imidlertid ikke se, at mine Landsmænd, Færingerne, i nogen Maade bliver forfordelt ved Bestemmelserne i det foreliggende Forslag til Dansk-Islandsk Forbundslov, og denne min Anskuelse støtter jeg paa, at Færøernes Lagting har forholdt sig tavs i denne Sag. Man vil maaske sige, at Regeringen burde have forelagt Lagtinget det Punkt i Udkastet, der berører Færøernes Interesser. I Henhold til Lagtingslovens § 11 kunde dette meget vel have fundet Sted. § 11 i Lagtingsloven bestemmer nemlig: Ligesom Lagtinget har at afgive Betænkning over de vedkommende Lovudkast, der af Regeringen forelægges det, og videre staar der: Endelig vil dets Betænkning ogsaa være at indhente — altsaa af Regeringen — over andre Genstande, der kunne anses at være af indgribende Vigtighed for Landets Velfærd. Regeringen kunde altsaa meget vel have forelagt Forslaget for Lagtinget, men jeg føler mig forvisset om, at en saadan Forelæggelse vilde have været uden al praktisk Betydning. Lagtinget havde nemlig Anledning til selv at optage Spørgsmaalet, om Tinget havde fundet det formaalstjenligt. Lagtinget har Ret dertil, og Lagtinget afsluttede jo sin sidste Samling omkring den 20. September, og allerede i August Maaned var man paa Færøerne bekendt med Udkastets Ordlyd. Desuagtet undlod Lagtinget at optage Sagen, og mig bekendt er der ikke hverken af Befolkningen eller gennem Bladene rettet nogen Bebrejdelse mod Lagtinget